

LBRIS

We know
books

Daniel Meurois
&
Marie-Johanne Croteau-Meurois

**Din memoria
ANIMALELOR**

Frații noștri ne vorbesc...

Editura SOLISIS
Mai mulți mesageri, același Mesaj
Turda | 2026

Cuprins

Prefața Editorului	11
Cuvânt înainte	14
Prima viziune din un Altundeva	
Geneza unei frumoase aventuri a conștiinței.....	22
A doua viziune	
Vorbe fără cuvinte.....	26
A treia viziune	
Cuvinte fără vorbe.....	36
A patra viziune	
Uite cine aleargă pe pajiște.....	45
A cincea viziune	
Ne-am extins.....	55
A șasea viziune	
Arborele-zeiță.....	68
A șaptea viziune	
Vechea poveste a unei seducții	75

A opta viziune	
Jumătate animal, jumătate om... ..	86
A noua viziune	
Culoarea albastră	96
A zecea viziune	
Sunt mamă.....	105
A unsprezecea viziune	
Povești cu pene.....	111
A douăsprezecea viziune	
Insomnii miraculoase.....	122
A treisprezecea viziune	
Voiam să rămânem... ..	136
A paisprezecea viziune	
Lhasa.....	146
A cincisprezecea viziune	
Odiseea lui Zoreille	154
A șaisprezecea viziune	
În aura lui Vaïka.....	165
A șaptesprezecea viziune	
Se numea Ziggy	177
A optsprezecea viziune	
Ernestine, Gino, Vicky și ceilalți.....	185
A nouăsprezecea viziune	
Se trage cortina... ..	191
Câteva întrebări și răspunsuri	201

Prima viziune din un Altundeva

Geneza unei frumoase aventuri a conștiinței

Marie-Johanne:

Nu a trecut mult timp, dar știu deja că îmi voi aminti pentru totdeauna... A început cu senzația unei Prezențe care mă chema, apoi cu nevoia imperioasă de a mă întinde imediat și de a închide ochii...

Cine mă solicita astfel? Cine era atât de insistent? Un răspuns încerca să se insinueze în mine, dar nu îndrăzneam să-l accept cu adevărat. Silueta pe care o sugera semăna cu cea pe care o surprindeam adesea și care persista într-un fel de hologramă fugară între cele două ferestre dintr-un colț al bucătăriei noastre...

Cu câteva luni în urmă, în acel loc se afla încă o frumoasă cușcă metalică suspendată de tavan și locuită de micul nostru tezaur înaripat, atent la cea mai mică mișcare a noastră. În mod regulat, acesta ne dăruia strigătul său delicat și pătrunzător. Un „strigăt cântat” ca o frază întreagă izvorâtă din inimă și care invita la răspunsul vesel „Salut Coco!”.

De-a lungul anilor, de la plecarea lui Pétronille, acest lucru devenise un adevărat ritual care dobândise toată valoarea unei declarații de dragoste... Un ritual care se încheiase într-o dimineață de mai. Coco al Zăpezii depășise deja vârsta de zece ani... Trebuia să acceptăm că se întorcea în Cerul lui. Nu-l vom mai revedea și durerea noastră era imensă.

Dar ce însemna atunci strigătul pe care îl auzeam în continuare în mod regulat când treceam pragul camerei în care împărtășisem cu el atât de multe momente?

Trebuia să-mi liniștesc mintea... Odată ce senzația chemării a trecut, certitudinea realității lui s-a impus, sugerându-mi să mă întind pentru a mă cufunda în centrul meu, ceea ce însemna să mă las aspirată în afara corpului meu... Și astfel totul s-a deschis după spirala unei prime ameteți...

*

Coco al Zăpezii stătea foarte, foarte aproape de mine, mândru și în picioare pe umărul meu drept, pe care îl strângea delicat cu micile lui gheare. Mi se părea atât de mare! Totuși, era chiar el, cu penajul său albastru pudrat și ciocul său frumos, surmontat de două cercuri de culoarea lavandă pe nările sale, care

respirau atât de multă viață. Și ce să spun despre acel ochi de onix care, prin genele sale, se scufunda în privirea mea!

Apoi capul său a ajuns la înălțimea capului meu, nemisecat, fix, dar strașnic de viu. În acel moment, un chip gigantic, jumătate pasăre, jumătate zeitate antică, a apărut rapid din spatele lui.

Mai întâi i-am văzut ciocul, care era atât gură, cât și nas, o gură capabilă să vorbească, apoi nările sale de un albastru intens, care emiteau o puternică suflare... Cât despre ochii săi, erau ca două perle de obsidian înconjurate de un puf de culoarea lunii pline sau a răsăritului. Ce chip! Dădea impresia că era încoronat ca un leu înzestrat cu o coamă sălbatică...

Dar nu... acest chip delicat încadrat de o superbă coamă unduitoare părea mai degrabă androgin în puterea și măreția sa. Părea că străluceau în el stele legate între ele prin fibre luminoase ciudate, dând naștere unui fel de Calea Lactee. Fără îndoială, Coco și spiritul său protector, Deva papagalilor, erau acolo în fața mea, umplând de viață și pace tot câmpul meu vizual.

La fel de spontan cum îl părăsisem și într-o amețea-lă similară, m-am reîntors în corpul meu întins. Toate se aranjau, tocmai primisem cheia pe care soțul meu și cu mine o speram la îndemâna sufletelor noastre. Încă plină de cele două prezențe înaripate, m-am simțit atât de fericită!

Totul era gata să se deschidă, codul de acces la In-vizibilul animalelor mi-a fost dat pentru a începe mărturia noastră comună.

A doua viziune

Vorbe fără cuvinte...

Daniel și Marie-Johanne:

„Îmi amintesc acel moment ca pe nașterea mea... Înainte de el, totul este confuz. Scâncete, un zgomot asurzitor, forme ciudate aplecate asupra mea... Nimic real, doar certitudinea unei smulgeri. În cele din urmă, întunericul, apoi frigul.

Unde eram? Senzația unui spațiu închis și foarte îngust domina totul. M-am pitit într-unul dintre colțuri. Ceea ce mă susținea se scurgea sub mine... dar exista oare un sus și un jos? Mă sufocam...

Mișcări care mă dezechilibrau, o pocnitură seacă, apoi, în sfârșit, senzația că ceva se închidea în afara

spațiului meu și îmi provoca o căldură bruscă... Și încă întuneric... dar poate că de data aceasta era binevoitor pentru că era însoțit de percepția bățăilor protectoare ale unei inimi care bătea.”

Acestea au fost, traduse în cuvinte, primele senzații ale sufletului pe care le-am primit pentru a confirma fără întârziere concretizarea promisiunii reciproce a unui partaj. După ele, a urmat o tăcere – un „vid” – care amintea de căutarea unei sincronizări ideale. Era necesar să ne adaptăm de-o parte și de alta.

Cine, de fapt, se exprimase? Conștiința papagalului nostru, evocând impresiile sale la ieșirea din lumea animală de unde îl extrăsesem sau conștiința Devei sale, inevitabil mai lucidă în aceste momente decisive? Ar fi fost inutil să ne oprim asupra acestei întrebări. Răsufierea care se infiltra delicat în noi ne invita mai presus de toate să renunțăm la orice reper.

Apoi, din adâncul proiecției sufletului nostru asupra unei alte „arii muzicale” a vieții, vocea fără cuvinte a reluat...

„M-am refugiat atunci într-un fel de somn? S-a auzit un nou pocnet sec, apoi au urmat alte zguduituri și sunete pe care încă nu știam că sunt umane... În cele din urmă, o strălucire orbitoare... Mă scoteau din gaura mea neagră! Tentacule fără gheare mă apucau și nu puteam să-mi dau seama ce se întâmplă. Cred că m-au făcut să ating o față fără cioc și să întâlnesc o privire enormă, complet dilatată. Voiau să mă devoreze? Era înfricoșător și m-am zbatut.

Dar nu, nu... era o undă caldă care mă voia în ea. Am acceptat-o... De altfel, nu aveam de ales, deoarece

nu știam ce înseamnă să alegi. Așa că, fără să știu cum, m-am trezit într-un spațiu similar cu cel pe care îl cunoșteam înainte de a fi «smuls».

Era un spațiu delimitat de linii verticale subțiri și grații dintr-un material moale de care știam că mă pot ține cu ușurință. Fără să vreau, aripile mele au bătut aerul, apoi m-am ghemuit.

Nu eram singur... Un alt eu era acolo, ghemuit într-un colț al încăperii, privindu-mă cu ochii rotunzi, întunecați și întrebători.

Nu știu cum, dar ne-am mirosit imediat reciproc. «Celălalt» mirosea diferit de mine și îmi amintea de ceva ce cunoșteam dintotdeauna, ca o definiție diferită a ființei mele. În acel moment, prezența lui a sărit brusc pe o bară deasupra mea.»

Din nou, tăcere... O altă „pauză” care ne-a lăsat de data aceasta cu convingerea că era într-adevăr Deva papagalilor cea care ne vorbea. Ea începuse să traducă experiența și starea de spirit a puiului nostru de pasăre în fața unei femele din specia sa, de îndată ce acesta a ajuns în frumoasa cușcă de metal pe care ne pregăteam să o agățăm. Era logic, deoarece nimic din conștiința lui Coco al Zăpezii nu putea fi definit cu precizie. Abia ieșea la suprafața a tot ceea ce urma să constituie viața sa.

Emoții nedefinite ne-au inundat imediat starea de meditație. Se putea însă vorbi de meditație extracorporală? Semăna mai degrabă cu o transfuzie nu numai de informații, ci și de sensibilitate. O realitate animală se infiltra în centrul nostru...

În absența oricărei renunțări, frica ar fi putut să ne copleșească personalitățile umane, care ar fi fost înghițite fără să ne dăm seama.

Fiecare în felul nostru, ne-am armonizat cu conștiința păsării noastre abia adulte, care descoperise brusc o femelă al cărei miros îi dezvăluia o întreagă lume. Nu erau sentimente, ci un adevărat „val de unde” în ambele sensuri, care urma să determine rapid refuzul sau acceptarea.

Dar un miros este și o culoare și un sunet, deci o ușă...

Prin intermediul Lui Deva, care extrăgea din memoria lui, Coco primise deja o mulțime de informații care șiroiau către noi sub forma unui amestec de imagini imposibil de analizat. O singură impresie: era povestea lui și a lui Pétronille, care se derulau la fel ca fața și dosul unei panglici. Răsucindu-se, acestea se uneau ca pentru a se prelungi reciproc...

*

„Strălucirea privirilor voastre a fost suficientă... mai întâi pentru mine, instabil pe bara mea. O descopeream pentru întâia dată și nu știam cum să o interpretez.

Oh, culoarea ochilor voștri... Părea că se schimba permanent și că se dilata. Voia să însemne ceva? Foame? Sete? Nu-mi puteam imagina nimic mai important, dar era extrem de ciudat și părea bun.

Cum puteau ochii să-mi dea impresia că vor să pătrundă în mine, în ritmul unei serii de clipiri de neînțe-

les? Ei erau cei pe care îi confundasem cu o inimă care bătea, cu câteva clipe înainte?

L-am observat pe «celălalt eu». Privirea lui era neagră și complet fixă, probabil la fel ca a mea. Nu era nimic de înțeles; așa era.

Totuși, lumina ta palpitantă mi-a delectat atenția, între teamă și fascinație... O lumină care a chemat o alta, cea a unei multitudini de raze care o încadrau cu suplețe, mai libere decât cele ale penelor noastre. Părul tău lung! Ar fi putut să ne atace ca niște tentacule fără gheare? A trebuit să mă obișnuiesc cu el, pentru că exprima o forță. O forță blândă, caldă și impresionantă, ale cărei culori schimbătoare erau imprevizibile.

Dar v-ați îndepărtat... lăsându-mă cu certitudinea că sunt din nou singur cu... Puteam să spun «partenera mea»? Era prea devreme pentru ca imaginea ascunsă în spatele acestei «idei» să se formeze în mintea mea. Mai degrabă, o preocupare apărea în conștiința mea prea solicitată: ea, «cealaltă», va dori prezența mea? Mă îndoiam că voi fi binevenit pe barele ei. »

Deodată, ne-am dat seama că era chiar Coco al Zăpezii „al nostru” care reușise în sfârșit să se exprime, substituind în noi cuvintele lui Deva...

După ce a reținut pentru o clipă imaginile-gânduri pe care reușise să le proiecteze în intenția noastră, s-a revărsat apoi ca un val în conștiințele noastre stupefiate. Am scos repede fragmente din ceea ce fusese întrebarea lui principală. Fusese el cu adevărat binevenit în micul domeniu suspendat al lui Pétronille? Ceea ce

el numise „bara sa” nu fusese în realitate decât una dintre ale lui...

Trecutul și prezentul s-au amestecat de atunci în ceea ce ne comunica...

Pétronille era acolo, puțin deasupra lui, aparent doar ca simplă observatoare, în timp ce el o simțea ca pe o autoritate. Oare înțelesese ceea ce noi știam despre ea, că fusese întotdeauna dominantă față de César, fostul ei partener? De nenumărate ori am surprins-o blocându-i accesul la marginea hrănitorului pentru ca să ciugulească ea înainte semințele care i se păreau cele mai bune. Era oare posibil să existe un matriarhat în rândul papagalilor?

Dacă ar fi fost cazul, era posibil ca acest matriarhat dictat de natură să joace un rol protector. Într-adevăr, în zilele care au urmat apariției lui Coco al Zăpezii în lumea lui Pétronille, aceasta a început încet, cu vârful ciocului, să-i curețe penele de pe cap și gât, ca pentru a-l liniști. Părea un ritual de care el nu putea scăpa, dar care nu avea aerul să-i displacă. Un ritual de supunere, un semn de acceptare reciprocă sau ambele în același timp? Mister...

*

Ne-a luat ceva timp să asimilăm toate acestea și să fim din nou capabili să intrăm într-una dintre acele meditații intense care ne conduce în afara corpului...

Cum să facem diferența între propriile noastre amintiri și cele ale lui Coco și Pétronille, împletite cu narațiunea memorabilă a Devei lor? Probabil că nu tre-

buia să căutăm, ci doar să trăim în prezentul absolut ceea ce ni se prezenta.

Prima noastră senzație a fost aceea a mișcării unor răsufări foarte ușoare în jurul cuștii suspendate. Un fel de vânturi locuite de o viață indefinibilă. Prezențe fugitive, dar foarte reale, cu condiția să renunțăm la orice reper logic liniștitor.

Ne-au dat ceva fiori în timp ce strigăte aproape inaudibile scăpau din gâtul prietenilor noștri înaripați. Și ei simțeau răsufările ciudate. Poate că vedeau sursa lor... Aceea a divinității lor protectoare? Nu... era ceva și mai intangibil, ca o briză de primăvară care căuta cel mai mic suport pentru a se întrupa.

Deseori ne-am gândit că un număr mare de universuri sau lumi embrionare se întrepătrundeau constant în jurul nostru. Probabil că asta era... Probabil că era ceva normal pentru conștiința animală în ansamblu, așa cum sunt astăzi pentru noi noțiunile de molecule și atomi. „Realitatea” nu este niciodată altceva decât ceea ce suntem capabili să acceptăm că poate existe.

Deodată, strigătele abia perceptibile ale lui Coco și Pétronille au încetat. Nici măcar o suflare, de altfel... Prezențele se evaporaseră, lăsându-ne cu impresia că barele cuștii metalice se despărțiseră și că mâinile noastre puteau să se strecoare între ele pentru a se oferi ca ramurile răsfirate ale unui copac. Deși imateriale, aceste mâini erau totuși solide, deoarece erau în comuniune cu natura... S-au înșirat apoi câteva lungi secunde de chemare interioară către o pace profundă.

În clipa următoare, un strigăt ascuțit a străpuns vălul tăcerii. „Nu, sugera el, nu!”. Deva papagalilor tocmai intervenise. Intuitiv, am înțeles că se adresa nou-venitului nostru.

„Nu... nu mai departe! Învață să recunoști pericolul... Învață să fii prudent... Nu cunoști oamenii și duplicitatea lor. Poate că nu și cei de aici... dar învață totuși să fii precaut. Este legea speciei noastre. Nu știi niciodată ce se ascunde în mâinile care te caută. Niciodată! Învață mai întâi să-ți cunoști ciocul și aripile... Nu-ți pierde niciodată vigilența! Ciocul și aripile tale, da... Ciocul și aripile tale...”

Ordinul a răsunat în noi cu o insistență deosebită. Era ceva serios. Condiția fundamentală pentru supraviețuirea speciei. Mai ales fără pacturi cu oamenii! Chiar dacă...

Acest „chiar dacă...” sugera multe lucruri foarte evidente: afecțiunea superficială, chiar amăgitoare, a prea multor bărbați și femei pentru care adopția unui animal corespunde unui capriciu de moment, sau jucăria-animal pe care o oferă unui copil și de care se dezinteresează rapid pentru a se „debarasa” de ea la prima ocazie.

Vorbim aici, desigur, despre perioada dinaintea unei vacanțe..., despre „e prea mult de muncă” suspinat când trebuie schimbată litiera sau adunate semințele împrăștiate pe podea...

Pe scurt, este vorba despre toate pretextele găsite atunci când iubirea nu este nici la originea, nici la orizontul unei decizii. Astfel, ușa unei cuști se închide